

PŘEDMLUVA

Když se ohlédnou na dějiny a vývoj filosofie, mohl bych ji charakterizovat jako posedlost smrtí. Smrt vždy byla a je hlubokým a základním předmětem filosofického zájmu. Není tedy překvapením, že když jsem se jako jednadvacetiletý student filosofie dozvěděl o člověku, který měl zjevnou klinickou smrt a měl neuvěřitelné prožitky v té době, než byl probuzen zpět k životu, pocítil jsem v tom nějakou faleš. Ale on žil, aby o nich vypravoval jiným.

Nejen že tento muž byl váženým lékařem – toho času byl psychiatrem se čtrnáctiletou praxí všeobecného lékaře – ale byl vždy ochoten sdílet svůj prožitek s jinými. Nemusím ani říkat, že jsem využil jedné příležitosti, abych si ho poslechl. Byl jsem hluboce dojat a vše jsem si zapamatoval. Později, když jsem slyšel zcela podobné zprávy, začal jsem zkoumat prožitky klinicky mrtvých.

Jméno toho psychiatra bylo George Ritchie. A teď on vypravuje svůj prožitek veřejnosti. Je to kronika jednoho ze tří nebo čtyř nejfantastičtějších a dobře doložených prožitků

skoro mrtvých, které znám. I samotný příběh Dr. Ritchieho je ohromující. A je dokonce ještě více takových, když si člověk uvědomí stovky a stovky dalších osob, které měly tak těsné setkání se smrtí a vrátily se do života s tak velmi podobnými prožitky.

Základní otázka zní: „Byl Dr. Ritchie (stejně jako všichni ostatní) opravdu mrtev?“ Zajisté, jestliže definujeme „smrt“ – což se zdá eminentně rozumné – jako stav těla, v němž je návrat tělesných funkcí z lékařského hlediska nemožný. V některých případech se však tyto funkce uvedly zpět do stavu odpovídajícího živým bytostem.

Avšak v klinickém smyslu slova je nyní celá záležitost konečného kriteria pro určení smrti velmi diskutována. Často se tak děje i mezi lékaři samotnými. Pokud se mne týče, jsem ochoten tvrdit, že ať si kdokoliv myslí, jaký je vlastně stav „tělesné smrti“, Dr. Ritchie – stejně jako mnozí jemu podobní – k ní přišel daleko blíže než většina žijících lidských bytostí. Už pouze z tohoto důvodu jsem ochoten naslouchat tomu, co říkají.

Jiná otázka, která se často vynořuje s ohledem na tento prožitek, je, do jaké míry ovlivní život těch, kterým se přihodí. Jak vám bude jasné z jeho zprávy, prožitek Dr. Ritchieho měl opravdu obrovský vliv na celý jeho život, který teď vede. Naneštěstí jenom ti z nás, kteří ho znají jako přítele, mohou opravdu vycítit tu hloubku laskavosti, porozumění a milující zájem o jiné lidi, které charakterizují tohoto pozoruhodného člověka.

Ale už dost! Po těchto poznámkách mi dovoluňte, abych vám představil svého přítele George Ritchieho. Doufám, že v této knize ho poznáte a zamilujete si ho tak jako já a moje rodina.

*Dr. Raymond A. Moody Jr.,
autor knihy „Život po životě“*